Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Mevrouw Kikker verandert haar jurk

"Er wordt verteld dat mevrouw Kikker en haar familie eeuwen geleden op de bodem van de zee hebben gewoond."
"In de oceaan?" vroeg de verbaasde kleine IJsvogel, die luisterde naar alles wat professor Kraanvogel hem kon vertellen.
"Ja, in het grote zoute water," antwoordde professor Kraanvogel, terwijl hij van positie veranderde en op het andere been ging staan. "Het was ook veel dieper dan deze vijver."
Want de geleerde Kraanvogel en de kleine IJsvogel brachten een rustig uurtje door in de schaduw van de wilde sinaasappelbomen, aan de oevers van een smalle lagune. Het was een hete, stille dag en ze waren allemaal aan het rusten na hun ochtendinspanning. Professor Kraanvogel was altijd een prater na het eten, want hij wist veel en was sociaal. Hij zou per uur zoveel kunnen praten als iemand maar wilde luisteren; en als niemand bereid was naar hem te luisteren, ging hij in zijn eentje mediteren. Maar nu had hij een waakzame en nieuwsgierige metgezel, want als de IJsvogel van twee dingen in de wereld hield, was het ene om alle schandalen aan te horen en het andere om

veren uit de rug van een kraai te plukken terwijl hij vloog.
Maar blijkbaar had professor Kraanvogel besloten verder niets meer te vertellen, want hij liet zijn lange snavel op zijn borst rusten en sloot zijn ogen tot een nauwe spleet. Hierdoor leek hij oneindig veel wijzer dan hij in werkelijkheid was; maar zoals veel spraakzame personen kende hij de waarde van wachten tot iemand hem iets vroeg.
IJsvogel bekeek zijn vriend ernstig en deed zijn mond een paar keer open om iets te zeggen, maar deed hem weer dicht. Toen hij echter dacht dat professor Kraanvogel vergeten was dat hij er was, zei hij uiteindelijk: "Hoe vreemd!"
En dat bracht de professor ertoe zijn verhaal te hervatten.
"Ja, vreemd inderdaad; maar toch niet zo wonderbaarlijk. Niets is ongeloofwaardig als je lang genoeg hebt gestudeerd, en dat voordeel heb ik. Het was een familielid van mij, ene dokter Ooievaar, die zijn hele leven op de schoorsteen van een grote universiteit in België had gezeten, die me de waarheid vertelde over de kikker. Zoals ik al zei, mevrouw Kikker woonde in de zee en had een paleis van koraal en parels. Ze was veel groter dan ze nu is en had een totaal andere kleur. Ze was rood als het roodste koraal, en haar benen waren zo geel als goud. Heel opvallend was ze; en haar stem klonk als een diepe alt. Maar ze was nooit tevreden met haar huis en kon niet beslissen of ze in of uit het water wilde zijn. Dat is zo met alle inferieure karakters. Ook mensen, let maar eens op, zijn geneigd tot zulke

eigenschappen van besluiteloosheid en zijn nooit tevreden waar ze zijn. Mevrouw Kikker, ondanks alle geneugten van haar koraalhal, vond het aangenaam om op de rotsen te zitten en naar het land te staren. En hoe meer ze staarde, hoe meer ze aan land wilde gaan. Maar ze is gebouwd om te zwemmen, zoals je weet, en er was geen enkele manier om op het zand te komen."
"Hoe heeft ze het dan geleerd?" vroeg IJsvogel.
"Noodzaak en, zoals ik het zou noemen, een noodgeval," antwoordde professor Kraanvogel. Op een dag liet ze zich door de golven hoog en droog op het strand dragen, vertrouwend op een andere golf om haar terug te nemen. Maar de andere golf kwam niet. Ze was op de allerlaatste golf van de vloed gekomen. Toen zag ze twee ogen naar haar staren van onder het gras. Het was waarschijnlijk een slang die achter haar aan zat. Toen, omdat ze moest, ging ze terug naar het water. Dat is vaak de manier, weet je. Wat mensen moeten doen, bereiken ze meestal wel, maar ze staan stil totdat ze zo bang zijn dat ze in eindelijk beweging komen.
"Klopt, klopt," beaamde IJsvogel. "Toen ik een baby was, was ik bang om te vliegen. De laatste die het nest verliet was ikzelf, en uiteindelijk duwde mijn vader mij eruit. Ik vloog natuurlijk maar wist nooit precies hoe ik het leerde."
"Hetzelfde met mevrouw Kikker," voegde professor Kraanvogel eraan toe. "Ze kwam terug via het zand naar het water. Maar de wetenschap dat ze kon springen wanneer ze dat wilde, betekende ook haar ondergang. Ze was nooit thuis als ze daar nodig was, en als meneer Brulkikker niet in haar plaats naar de eieren

had gekeken, zouden er geen kikkers meer zijn geweest om over te praten. Uiteindelijk werd hij echter net zo nalatig als zij, en alle kikkers kregen de waanzin te pakken. Toen begonnen ze hun eieren in pakketjes te binden en ze aan hun lot over te laten."

"Wat onvoorzichtig!" dacht IJsvogel, terwijl hij terugdacht aan de uren die zijn vrouw op het nest zat, en welke vijanden ze op bezoek zouden krijgen als hij niet op wacht zou gaan zitten.
"Maar de kikkers kregen al het droge land dat ze wilden. De zee veranderde zichzelf in één grote golf en stroomde over de bergen. En toen het water terugkeerde naar waar het thuishoorde, ging het verder dan ooit tevoren. De helft van de aarde was nu hoog en droog terwijl die vroeger onder water had gestaan. En mevrouw Kikker was op die helft."
"Wat erg!" riep de vogel uit. "En wat moet ze zich ongemakkelijk hebben gevoeld!"
"Ik zou zeker zeggen dat het ongemakkelijk voor haar was!" beaamde professor Kraanvogel. "Het was heel erg heet. De kikker had lange tijd spijt van wat ze gedaan had, nu ze zich zo hoog en droog bevond."
"De woestijn, weet je, is vol concurrentie."
Professor Kraanvogel wachtte tot deze opmerking doordrong, want hij vond dat het een van de beste was die hij ooit had gemaakt.

"Ik bedoel dat het de slechtste plek is om te wonen, want iedereen wil dat je daar sterft. Dat is wat concurrentie is, mijn vriend IJsvogel. En in de zandwoestijn is het zo."
"Er was niet genoeg drinkwater. Alleen de planten en bomen, omdat ze met hun wortels konden graven, konden een paar druppels vinden. Zij sloegen het water op in zichzelf, en dan, om te voorkomen dat mensen hen zouden omhakken voor water, kregen ze allerlei soorten naalden en doorns. Maar aan deze planten groeiden ook prachtige bloemen, en mevrouw Kikker zei dat die haar aan koralen deden denken. De cactusbloemen waren haar enige troost, en ze zat er de hele dag onder. Ze durfde niet het zand op te springen, want de vogels zouden haar zeker zien en opeten, en dus begon ze haar tong uit te steken en op die manier te vangen wat ze kon."
"Erg handig, dat weet ik zeker," merkte IJsvogel op. "Ik wilde dat ik dat zelf kon. Het zou me veel gezeur besparen."
"Ja, mijn jonge vriend, dat zeker; maar jij zou nooit genoeg geduld hebben. En mevrouw Kikker heeft gewoon zoveel geduld, op een lelieblad. Het is haar hele leven namelijk. Je kunt er zeker van zijn dat ze geduld leerde in die woestijn, en haar vijanden waren zo talrijk dat ze elke keer dat ze onder de cactusbloesem vandaan kwam, voor haar leven vreesde. Dus ging ze alleen 's nachts naar buiten en was, zelfs toen, nog heel voorzichtig. Arm ding; ze stierf bijna van de honger en werd dunner en dunner totdat haar mooie figuur verdwenen was. Toen verschrompelde haar huid tot

rimpels en kreeg ze uiteindelijk de leerachtige uitstraling die ze nu heeft."
"En hoe heeft ze haar kleur veranderd", vroeg IJsvogel, benieuwd om het verhaal verder te horen.
"Ik denk niet dat ik dat jou wil vertellen," zei professor Kraanvogel met een plotselinge verandering in zijn stem. Dit wekte grote verbazing bij de kleine IJsvogel, want hij wist dat de professor nooit iets achterhield. Meestal wilde hij je maar al te graag overladen met feiten. Dus de kleine vogel zweeg heel respectvol, niet wetend wat hij verder moest zeggen.
"Je bent zelf erg brutaal en vol van je dwaasheid," merkte de wijze Kraanvogel tenslotte op, "en het is onwaarschijnlijk dat je gelooft wat ik je vertel."
Professor Kraanvogel schraapte zijn keel en kwispelde zijn lange snavel een paar keer op en neer, ongeveer zoals een echt bebaarde professor over zijn kin strijkt bij het geven van het moeilijkste deel van zijn lezing. Toen hoestte hij, want dat is ook wat een professor doet, en veranderde van zijn linkervoet op zijn rechtervoet.
"Nou," vervolgde hij, "ze bad tot de Man in de Maan, want dat was het enige dat ze wist te doen, en smeekte hem om haar een moeras te geven."
"Gewoon een stukje moeras, meneer Maan," zei ze steeds, "zelfs een paar centimeter water is voldoende," en nadat ze dit een jaar lang bij elke volle maan had gedaan, en er niets gebeurde, veranderde ze van tactiek."
IJsvogel keek geschrokken. Hij had persoonlijk het grootste respect voor de Maan. Hij had er echter veel

kwaad over gehoord en was zeer voorzichtig met het uiten van zijn mening over het onderwerp.
"Wat smeekte ze daarna aan de Man in de Maan?" was alles wat hij kon zeggen.
"Ze was tot de conclusie gekomen dat de Man in de Maan haar geen moeras kon geven, zelfs als hij dat zou willen, dus besloot ze er een te zoeken. Dat was het begin van het einde van haar problemen. Ze smeekte meneer Maan om haar te laten zien hoe ze daar moest komen, toen ze op het punt stond te vertrekken, voegde ze er alleen nog aan toe: "Geef me een groene jurk, meneer Maan!" En dat is precies wat de Man in de Maan voor haar deed. De kikkers maakten hun reis naar het moeras op de donkerste nacht van het jaar. Er was maar één maanstraal en die had dienst om de kikkers te laten zien waar de weg was."
"Geweldig!' riep IJsvogel uit. "Geweldig! Maar welke nacht van het jaar was het?" Meneer IJsvogel dacht aan verschillende dingen die hij zou kunnen doen, als hij wist welke nacht de donkerste was.
"De donkerste nacht van allemaal, mijn beste vriend, is die waarin je de kleur van je leven verandert."
Dit bracht IJsvogel tot zwijgen; en professor Kraanvogel, die merkte dat de woorden effect hadden gehad, beëindigde zijn verhaal.
"Die ene Maanstraal was erg mooi en krachtig. Want toen de kikkers eindelijk bij de valleien kwamen en een diep moeras vonden waar ze voor altijd gelukkig konden zijn, met water en land zoals ze wilden, zwaaide de Maanstraal hen vaarwel, en veranderde hun jurken in roodbruin en groen."

Er waren geen opmerkingen meer te maken, want professor Kraanvogel klapte zijn snavel tegen elkaar precies alsof hij het geschiedenisboek met een knal dichtdeed; en hij sloeg met zijn vleugels alsof hij op het punt stond weg te vliegen.
Dus de kleine IJsvogel, die niet precies wist hoe hij de grote vogel moest bedanken, zei iets over naar huis gaan voor het avondeten.
En de twee vogels vlogen op en gingen weg. IJsvogel naar zijn nest in de boomtop en de geleerde professor naar zijn boeken en studies.